

Arrest

nr. 255 320 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 oktober 2019, in functie van haar Nederlandse broer, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 20 januari 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster diende op 13 maart 2020, opnieuw in functie van haar Nederlandse broer, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 15 juli 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekster diende op 5 september 2020, in functie van haar Nederlandse broer, nogmaals een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. Op 4 januari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Op 22 januari 2021 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 januari 2021 ingetrokken.

1.8. Op 22 februari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 23 februari 2021 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.09.2020 werd ingediend door:

Naam: [T.]

Voorna(a)m(en): [I.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.09.2020 voor de derde keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met name haar broer, zijnde [T.A.], van Nederlandse nationaliteit, [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij in april 2019 naar België kwam in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten. Betrokkene kwam op 04.04.2019 via Charleroi de Schengenzone binnen in het gezelschap

van haar moeder [L.B.] [...] en haar drie zussen [T.L.] [...], [T.S.], [...] en [T.J.] [...], die alle vier in oktober 2019 eveneens gezinshereniging aanvroegen met dezelfde referentiepersoon.

- overlijdensakte van betrokkene vader (reeds overleden op 01.12.2012); attest van celibaat op naam van betrokkene; documenten met betrekking tot in België gevolgde lessen Nederlands en integratie. Deze stukken zeggen op zich helemaal niets over een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogen in hoofd van betrokkene en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- « Attestation de revenu global n°2996 dd. 09.07.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene geen inkomsten onderschreef voor het belastingjaar 2019. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan derden dd. 10.09.2016, 01.12.2016, 30.12.2016, 13.03.2017, 17.03.2017, 23.11.2017, 30.06.2018, 12.09.2018, 08.03.2019, 19.03.2019, 15.10.2019; bewijzen geldstorting vanwege derden aan verschillende andere derden dd. 23.11.2016, 06.12.2016; cash storting op haar rekening uitgevoerd door betrokk[en]es moeder: deze documenten bevatten een (handgeschreven) vermelding dat deze sommen bestemd zijn voor zowel betrokkene als haar moeder en zussen; echter, deze vermelding is loutere verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

- Administratief attest vanwege de lokale Marokkaanse autoriteiten met nr. 516 dd. 22.06.2019 waarin wordt gesteld dat betrokkene in de wijk (douar) Tazourakht in het dorp Nekkour te Al Hoceima geen eigendommen of inkomsten heeft. Dit attest is identiek aan het attest met nr. 812 dd. 20.06.2019 dat betrokkene al voorlegde in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 13.03.2020 en dat al werd besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 15.07.2020. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

- Verklaringen van het OCMW (dd. 10.06.2020 en 04.09.2020), dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële uitkeringen ontvangen.

- Documenten met betrekking tot de inkomsten in België van de referentiepersoon

- Net zoals bij de vorige aanvraag gezinshereniging legt betrokkene bewijzen voor van geldstorting van de referentiepersoon aan betrokkene en aan haar moeder in België (voor deze aanvraag storting voor de periode eind 2019 - november 2020). Deze geldstorting dateren van na de eerste aanvraag gezinshereniging en dus van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 15.10.2019 en 13.03.2020 (bijlage 20 dd. 20.01.2020 en 15.07.2020).

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 15.10.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

De referentiepersoon, die zich nog geen twee maanden na de aankomst van zijn moeder en vier zussen in België vestigde, legde bovendien geen documenten voor waaruit zou kunnen blijken dat hij over voldoende inkomsten beschikt [...] om deze vijf personen ten laste te kunnen nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 15.10.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot

gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aan vraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 15.07.2020 werd op 16.07.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 21.08.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam op 04.04.2019 via Charleroi de Schengenzone binnen in het gezelschap van haar moeder [L.B.] [...] en haar drie zussen [T.L.] [...], [T.S.] [...] en [T.J.] [...]. Alle vijf waren zij in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko en diende vervolgens 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Nederlandse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 15.10.2019 en op 13.02.2020 werden geweigerd op 20.01.2020 en op 15.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigering in beroep en [...] op 05.09.2020 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Dit zijn de betreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht, van het beginsel van de fair play, van het redelijkheidsbeginsel en van “het Unierecht”.

Haar betoog luidt als volgt:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 3 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekster haar aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Zo heeft verzoekster maar liefst 26 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd, afkomstig van de referentiepersoon (stuk 4).

Daar deze geldverzendingen dateren van na de aankomst in België, worden ze niet in aanmerking genomen door verwerende partij. Doch deze geldverzendingen tonen wel goed aan dat verzoekster op heden nog steeds ten laste is van de referentiepersoon. Moest zij dus moeten terugkeren naar Marokko zou zij nog steeds financieel afhankelijk zijn van de referentiepersoon!

Wat het ten laste zijn in het verleden betreft, werden 10 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd (waarvan 9 rechtstreeks door de referentiepersoon), stuk voor stuk gericht aan familie of vrienden in Marokko én bedoeld om te voorzien in het levensonderhoud van verzoekster (en haar moeder en zussen) (stuk 5).

Daarnaast werden er nog 9 bewijzen van geldstortingen/geldverzendingen voorgelegd op het rekeningnummer van de moeder van verzoekster, door de referentiepersoon (stuk 6).

Dit betreffen tevens gelden bedoeld om te voorzien in het levensonderhoud van moeder en zussen (waaronder verzoekster) in Marokko.

Deze twee laatste stukken werden in de vorige bijlage 20 dd. 04.01.2021 niet besproken door verwerende partij en dus aanvaard, doch in de huidige bestreden beslissing (die een vervanging vormt) wel. Verwerende partij aanvaardt deze stukken thans niet omdat deze geldverzendingen deels gebeurden door de referentiepersoon op naam van derden (verzoekster benadrukt “deels”, daar een

groot deels van deze geldverzendings wel degelijk gericht waren aan verzoekster en haar moeder en zussen - stuk 6 dus).

Doch ook de geldverzendings van de referentiepersoon aan zogezegde “derden” (stuk 5) dienen te worden aanvaard, daar er duidelijk op wordt vermeld dat deze bedoeld zijn om te voorzien in het levensonderhoud van verzoekster (en haar moeder en zussen). Verwerende partij stelt dat deze verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben, doch dit is uiterst ongeloofwaardig. Er dient immers te worden benadrukt dat deze geldverzendings én de mededelingen daarop gebeurden vóór er nog maar sprake was enige aanvraag gezinshereniging in België (het betreft dus een totaal andere situatie als waarbij bv. een verklaring wordt opgemaakt op een datum die dateert van ná een aanvraag gezinshereniging). Deze mededelingen op de geldverzendings zijn dus een weergave van de realiteit.

Er werd tot slot nog een attest voorgelegd vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin inderdaad wordt verklaard en dus bevestigd dat verzoekster (en haar moeder en haar zussen) financieel ten laste zijn/waren van de referentiepersoon (stuk 7).

Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze geldverzendings die deels dateren van voor de eerste aanvraag tot gezinshereniging en deels dateren van de periode in België. Gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvermogen was (zie infra), was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun om in haar levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendings tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster (of aan haar familie) in het land van herkomst.

7.

Daarnaast heeft verzoekster ook op afdoende wijze aangetoond dat zij in het land van herkomst onvermogen was.

Zo legde zij om te beginnen een attest voor waaruit blijkt dat zij in Marokko zowel geen inkomsten, als geen roerende of onroerende goederen heeft (stuk 8 en 10).

Dergelijk attest werd tevens voorgelegd in hoofde van de moeder en zussen van verzoekster (stuk 9), om aan te tonen dat het hele gezin onvermogen was in Marokko.

Daarnaast werd er een attest voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster in 2019 (inkomsten 2018) geen enkele belasting heeft moeten betalen, en dit omdat zij geen enkele vorm van inkomsten genoot in Marokko (stuk 11).

Alweer werd dergelijk attest ook voorgelegd voor de moeder en de zussen van verzoekster, om aan te tonen dat het hele gezin onvermogen was in Marokko (stuk 12).

Voorafgaand aan de komst naar België (inkomstenjaar 2018) was het hele gezin, en dus ook verzoekster, dus duidelijk onvermogen in Marokko, daar er geen enkele vorm van inkomsten werd verworven.

Verzoekster legde tevens een attest voor waaruit blijkt dat zij geen woningtaks betaalde in Marokko, omdat zij er dus geen onroerende goederen had (stuk 13). Dit attest wordt (nog steeds) niet besproken door verwerende partij, waardoor men kan stellen dat de inhoud ervan impliciet wordt aanvaard.

Er werd ook nog een attest voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster geen enkele vorm van inkomsten heeft genoten in Marokko (stuk 14).

De voorgelegde attesten betreffen stuk voor stuk attesten die werden afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten, en die mogen worden gebruikt naar recht, zodat zij wel degelijk bewijswaarde bezitten.

Tot slot werden tevens een celibaatsattest (stuk 18) en de overlijdensakte van de vader van verzoekster voorgelegd, om aan te tonen dat het gezin niet kan worden onderhouden door de ‘vader des huizes’

(stuk 15). Moeder en dochters stonden er dus alleen voor in Marokko, reden waarom de referentiepersoon hen steunde.

Verzoekster heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat zij (en haar gezin) onvermogen is (zijn) in Marokko en daarbij dus financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg haar onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoekster verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij noch inkomsten, noch (onroerende) goederen had) is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 16). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoekster herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning in het verleden, en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogen in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over geen enkele vorm van inkomsten beschikt, noch over (onroerende) goederen én dat zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 17).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18j uni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).”

(Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldzendingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.

9.

Daarnaast heeft verzoeker ook wel degelijk aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt om verzoekster effectief ten laste te nemen.

Hiertoe werden de volgende documenten voorgelegd:

- Rekeninguittreksels van de referentiepersoon met inkomsten (stuk 19);*
- Uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen (stuk 20);*
- Voorbereiding aanslagbiljet in de personenbelasting 2020 (stuk 21).*

Deze stukken worden (nog steeds) niet op afdoende wijze besproken door verwerende partij, terwijl ze nochtans wel degelijk aantonen dat de referentiepersoon over vaste, stabiele en voldoende inkomsten beschikt.

Dit vormt alweer een schending van het motiveringsbeginsel.

Bovendien neemt de referentiepersoon verzoekster (en de rest van het gezin) al jaren ten laste zonder enig probleem. Dit werd bijkomstig bewezen aan de hand van de OCMW-attesten waaruit blijkt dat geen van de betrokkenen financiële steun geniet van het OCMW (stuk 22).

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

10.

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen". De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, "verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven". De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op "afhankelijkheid", zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is heeft referentiepersoon zich op 04.06.2019 gevestigd in België vanuit Rotterdam, en kwam verzoekster op 04.04.2019 Schengen binnen. De referentiepersoon woonde hiervoor dus in Nederland en verhuisde naar België.

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekster - niet kan laten vergezellen door zijn zus (en moeder en andere zussen) in België."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoekster op correcte gronden aangeeft, artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt in deze beslissing, met verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond zij, in de periode voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag, reeds in haar land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie die zij wenst te vervoegen of dat zij in dat land deel uitmaakte van het gezin van deze Unieburger. Verweerder heeft hierbij uitvoerig uiteengezet waarom de verschillende door verzoekster overgemaakte documenten niet toelaten te besluiten dat zij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in haar land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse broer die zij in België wil vervoegen. Hij heeft tevens aangegeven dat niet blijkt dat verzoeksters Nederlandse broer beschikt over voldoende inkomsten om zijn vier zussen en zijn moeder ten laste te kunnen nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoekster met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, moet in casu, worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat andere dan de in artikel 40bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde familieleden van een burger van de Unie die in hun land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden. Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de vreemdeling die zich, op grond van artikel 47/1 van dezelfde wet, beroept op een recht op verblijf verplicht is om de nodige overtuigingsstukken over te maken.

In voorliggende zaak heeft verweerder, zoals reeds gesteld, geoordeeld dat uit het geheel van de door verzoekster voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij bij haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse broer die zij in België wil vervoegen of dat zij in dat land deel uitmaakte van het gezin van deze broer.

Verzoekster laat verstaan niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder een aantal van de door haar overgemaakte stavingsstukken heeft beoordeeld.

Verzoekster houdt voor dat verweerder de bewijzen die zij aanbracht om aan te tonen dat zij geld ontving van haar broer na haar aankomst in het Rijk onterecht als niet dienstig heeft afgedaan. Zij stelt dat uit deze documenten blijkt dat zij nog steeds ten laste is van haar broer en dus bij een terugkeer naar Marokko ook te zijnen laste zal zijn. Zij kan evenwel niet worden gevolgd in deze argumentatie. Het feit dat verzoekster tijdens een onwettig of precair verblijf in België wordt gesteund door een familielid laat immers niet automatisch toe te besluiten dat zij in het land van herkomst – het land waar zij kan werken en sociale voorzieningen kan genieten – ook ten laste zou zijn van dit familielid. Daarenboven is artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk. Deze bepaling vereist dat wordt aangetoond dat de vreemdeling die een recht op verblijf laat gelden aantoonst dat hij “in het land van herkomst” ten laste is van de burger van de Unie. Zoals verzoekster zelf terecht aangeeft, dient verweerder te kunnen vaststellen dat zij op het ogenblik van het indienen van de verblijfsaanvraag ten laste is in haar land van herkomst. Het is niet incorrect of kennelijk onredelijk om te oordelen dat documenten die aantonen dat verzoekster ingevolge haar preciaire verblijfsstatus in België sedert een zekere periode wordt bijgestaan

door haar in het Rijk verblijvende broer niet relevant zijn om haar situatie in haar land van oorsprong te kunnen beoordelen.

Verzoekster geeft daarnaast aan ook niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder bepaalde van de door haar voorgelegde attesten inzake geldstorting aan familieleden en vrienden in Marokko beoordeelde. Zij betwist in se niet dat bewijzen van geldstorting door een ander persoon dan haar broer aan familieleden en vrienden niet relevant zijn. Zij stelt wel dat verweerder in aanmerking had moeten nemen dat de geldstorting die door haar broer aan andere personen dan haarzelf werden gedaan eigenlijk waren bedoeld om in haar levensonderhoud te voorzien. Het is evenwel niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat stukken waaruit blijkt dat verzoeksters broer geldstorting deed aan derden niet toelaten vast te stellen dat verzoekster, een meerderjarig vrouw, zelf werd gesteund. Verzoekster benadrukt dat er stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat haar broer geld stortte op het rekeningnummer van haar moeder en verduidelijkt dat dit geld ook was bedoeld om te voorzien in haar levensonderhoud en dat van haar zussen. De Raad kan in dit verband slechts herhalen dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat bewijzen van storting die worden gedaan aan een derde – ook al is deze een verwant – niet met voldoende zekerheid toelaten vast te stellen dat verzoekster de (mede)begunstigde was van deze storting. Verzoeksters betoog dat op een aantal bewijzen van geldstorting de (handgeschreven) vermelding is aangebracht dat de overgemaakte geldsommen voor haar, haar zussen en haar moeder bestemd zijn doet hieraan geen afbreuk. Verweerder heeft er immers op gewezen dat deze vermelding niet meer is dan een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en dat hij daarom deze stukken hoe dan ook niet kan aanvaarden als een bewijs dat verzoekster door haar broer werd gesteund. Verzoeksters toelichting dat deze stukken werden opgesteld alvorens zij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, leidt niet tot het besluit dat verweerder niet kon oordelen dat de later op deze stukken aangebrachte handgeschreven vermeldingen een gesolliciteerd karakter hebben.

Het gegeven dat verweerder bepaalde door verzoekster aangebrachte stavingsstukken niet zou hebben besproken in een eerdere beslissing die hij vervolgens introk impliceert voorts niet dat verweerder deze stukken als bewijskrachtige stukken zou hebben aanvaard. Een beslissing die werd ingetrokken dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat uit een dergelijke beslissing iets kan worden afgeleid omtrent de bewijswaarde van bepaalde stukken.

Waar verzoekster verwijst naar een attest van 20 juni 2019 dat uitgaat van de voorzitter van de gemeenteraad van de gemeente Nekkour, waarin deze, zonder aan te geven waarop hij zich steunt, verklaart dat de Nederlandse broer van verzoekster zijn moeder en zijn zussen ten laste neemt, dient de Raad aan te geven dat uit het voorgelegde administratief dossier niet blijkt dat verzoekster dit stuk bij haar verblijfsaanvraag heeft gevoegd. Verweerder kan uiteraard geen rekening houden met stukken die hem niet werden ter kennis gebracht. De vaststelling in dit attest dat de broer van verzoekster zijn verblijfplaats heeft in Nekkour valt ook niet te verenigen met de vaststelling dat verzoekster haar broer – die voorheen in Nederland woonde – in België wenst te vervoegen, wat impliceert dat hij niet in Marokko verblijft. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing hoe dan ook dat verweerder in geen geval bewijswaarde wenst toe te kennen aan stukken die een gesolliciteerd karakter hebben. Ten overvloede kan ook nog worden opgemerkt dat voormeld attest van 20 juni 2019 ook niet toelaat vast te stellen dat verzoekster bij het indienen van haar verblijfsaanvraag op 5 september 2020, meer dan een jaar nadat voormeld attest werd opgesteld, in Marokko ten laste is van haar broer, zodat zelfs niet blijkt dat het enig nut heeft.

Verzoekster stelt dat zij heeft aangetoond dat zij in haar land van herkomst onvermogen was. Het gegeven dat zij onvermogen zou zijn laat evenwel niet toe te besluiten dat verweerder verkeerd zou hebben gemotiveerd dat niet werd aangetoond dat zij in Marokko ten laste is van haar Nederlandse broer en de vaststelling dat zij naliet om dit bewijs te leveren volstaat om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoekster weliswaar benadrukt dat zij attesten neerlegde waaruit volgens haar kan worden afgeleid dat zij geen inkomsten of roerende of onroerende goederen heeft en dat zij geen belastingen diende te betalen, maar dat zij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verweerder deze stukken verkeerd beoordeelde. Verweerder motiveerde immers dat *“deze attesten [worden] opgesteld op basis van een verklaring op eer van de betrokkene”* waardoor *“het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten”* en merkte op dat *“niet alle inkomsten [dienen] aangegeven te worden, zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft”*. Verzoeksters betoog dat ook wat betreft haar moeder en zussen stukken werden aangebracht waarin

wordt aangegeven dat zij geen inkomsten of roerende of onroerende goederen hebben, wijzigt hieraan niets. Met betrekking tot het administratief attest van 22 juni 2019 van de lokale Marokkaanse autoriteiten waarin wordt geduïd dat verzoekster geen eigendommen of inkomsten heeft in een bepaalde wijk heeft verweerder voorts vastgesteld dat dit attest identiek is aan het attest nr. 812 van 20 juni 2019 dat werd voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag van 13 maart 2020 en verwezen naar het standpunt dat hij inzake dit stuk innam in zijn beslissing van 15 juli 2020, waar hij, onder meer, motiveerde dat dit attest niets zegt over eventuele inkomsten of eigendommen in ander steden. Waar zij erop wijst dat verweerder een document waarin wordt geattesteerd dat zij geen woningtaks betaalde niet afzonderlijk heeft besproken, moet worden gesteld dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verweerder dit stuk als een bewijskrachtig stuk heeft aanvaard. Verweerder heeft immers, zoals reeds werd gesteld, op algemene wijze uiteengezet dat hij geen bewijswaarde wenst toe te kennen aan stukken die op basis van een loutere verklaring van verzoekster werden opgesteld en in het 'attestation de non-imposition à la TH-TSC' van 13 juni 2019 staat duidelijk vermeld dat het op basis van een door betrokkene afgelegde verklaring op eer van 3 juni 2019 is opgesteld. Verzoekster toont door erop te wijzen dat deze attesten werden afgegeven door de Marokkaanse autoriteiten – wat verweerder niet betwist – niet aan dat verweerders beoordeling van deze stukken incorrect of kennelijk onredelijk is.

Het is ook niet kennelijk onredelijk om een celibaatsattest en de overlijdensakte van verzoeksters vader niet te beschouwen als stukken die toelaten vast te stellen dat verzoekster onvermogen is en ten laste van haar Nederlandse broer. Het is niet omdat een volwassen vrouw ongehuwd is en geen vader meer heeft dat moet worden verondersteld dat zij geen bestaansmiddelen heeft en ten laste is van haar broer. Verzoeksters toelichting dat uit deze stukken blijkt dat zij, haar moeder en haar zussen op niemand konden terugvallen in Marokko geeft geen aanleiding tot een ander besluit. Verzoeksters vader is trouwens reeds op 1 december 2012 overleden en toch diende verzoekster pas vele jaren later een aanvraag in om, als persoon ten laste van haar broer, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat zij ingevolge het overlijden van haar vader afhankelijk werd van haar broer en zij zich hierdoor genoodzaakt zag om deze in België teervoegen.

Verzoeksters betoog dat het bewijs dat zij onvermogen is hoe dan ook een bijzaak is doet ook niets af aan verweerders vaststelling dat onvoldoende is aangetoond dat zij financieel wordt gesteund door haar broer.

Aangezien niet blijkt dat verweerder onterecht oordeelde dat de voorgelegde overtuigingsstukken niet toelaten te besluiten dat verzoekster op het ogenblik van het indienen van haar verblijfsaanvraag in haar land van herkomst effectief ten laste was van haar broer, kan haar kritiek op de overvloedige overweging dat ook niet blijkt dat haar broer over voldoende inkomsten beschikt niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verweerder heeft daarenboven aangegeven van oordeel te zijn dat er geen bewijs werd voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat haar broer voldoende bestaansmiddelen heeft om vijf bijkomende personen ten laste te nemen. Uit zijn motivering blijkt duidelijk waarom hij meende dat het inkomen van de broer van verzoeker niet volstaat. Hij verwees uitdrukkelijk naar het feit dat verzoekster niet de enige is die een verblijfsaanvraag in functie van deze persoon indiende.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van 47/1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Waar verzoekster een schending van het Unierecht aanvoert en wijst op artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), moet worden opgemerkt dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2

april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van de richtlijn 2004/38/EG dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.1.2.4. Verzoekster voert ook nog de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht en van het beginsel van de fair play, doch zet met een louter theoretische toelichting niet concreet uiteen waarom zij meent dat deze beginselen werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij stelt het volgende:

“Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster.

Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

Er wordt een standaard motivering gehanteerd; nochtans betreft het een beslissing met een grote impact voor verzoekster daar zij op basis van de bestreden beslissing onmiddellijk het grondgebied zou moeten verlaten. Dit laatste staat evenwel haaks op het feit dat verwerende partij zelf het volgende stelt: "het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren".

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. "

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar broer, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot)."

2.2.2.1. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft geduid dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet en dat hij overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat verzoeksters legaal verblijf in België is verstreken. Verweerder heeft tevens uitdrukkelijk aangegeven rekening te hebben gehouden met de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft verder, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 6° van de Vreemdelingenwet uiteengezet dat aan verzoekster geen termijn wordt toegekend om vrijwillig het land te verlaten omdat er een risico bestaat op onderduiken. Hierbij heeft verweerder nader aangegeven dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2020, dat zij drie keer vlak na elkaar een verblijfsaanvraag in functie van haar Nederlandse broer indiende en dat zij de mogelijkheid om een dergelijke verblijfsaanvraag in te dienen misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er moet tevens worden gesteld dat de formele motiveringsplicht verweerder er slechts toe verplicht duidelijk weer te geven op basis van welke feitelijke en juridische argumentatie hij zijn beslissing neemt. Dit impliceert niet dat hij ook steeds moet uiteenzetten welke belangenafwegingen hij allemaal doorvoerde. Daarenboven heeft verweerder in casu verduidelijkt dat hij, gelet op het feit dat verzoekster meerderjarig is, zij geen kinderen heeft en er geen medische problematiek werd aangetoond, geen beletsel zag om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de motivering stereotiep is, aangezien verweerder heeft verwezen naar omstandigheden die haar persoonlijke situatie kenmerken, zowel wat betreft de grondslag tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten als wat betreft de reden waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het daarmee corresponderende artikel 7 van het Handvest van de grondrechten moet allereerst worden opgemerkt dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dus niet tot gevolg heeft dat haar enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kan niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging vormt in haar privé- of gezinsleven, die zou nopen tot een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde vereisten. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een

gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad dient bovendien te benadrukken dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (cf. EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige familieleden kan worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verweerder heeft evenwel reeds in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vastgesteld dat verzoekster deze afhankelijkheidsband met haar broer niet voldoende heeft aangetoond. In de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer en dat er geen gegevens zijn die toelaten te oordelen dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Verzoekster, die voorheen reeds jarenlang gescheiden leefde van haar broer, toont niet aan dat deze overwegingen incorrect of kennelijk onredelijk zijn. Voorts moet worden opgemerkt dat verzoekster met haar uiteenzetting ook niet aannemelijk maakt dat enig aspect van haar privéleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, ernstig wordt geraakt. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die verhinderde om de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.3. Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat hij de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoekster laat weliswaar verstaan niet akkoord te gaan met het door verweerder ingenomen standpunt omtrent het gezinsleven, maar toont hiermee niet aan dat hij de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting heeft miskend.

2.2.2.4. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de vermelding van verweerder dat indien zij een recht op verblijf in functie haar broer wil laten gelden het haar toekomt haar aanvraag te actualiseren niet verenigbaar is met zijn standpunt dat zij onmiddellijk het land dient te verlaten. Verzoekster kan immers ook nadat zij het land heeft verlaten nog een recht op verblijf op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet laten gelden en de nodige overtuigingsstukken neerleggen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.2.7. Verzoekster zet verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij van oordeel is dat artikel 51 van het Handvest van de grondrechten, artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG zijn geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK